

זהר הקדוש

עם ביאור
הפֿתֿר והפֿבֿור

פרשת מטו"מ • ענייני אהבה ויראה

הדק לצדדים, ומקיימים זאת **בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ** - ביראה ואהבה, ועל ידי זה ממשיכין מוחין מאבא ואימא לזו"ן **אַתְמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם 'לא תקח האם על הבנים' כי בזכות מצות מילה שכינה שורה עליהם ואינה מסתלקת מעליהם, ואם לאו - ואם אין מקיימים מילה כראוי אזי נאמר 'שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם' כי גורמים ח"ו ב' שילוחים, של אימא עילאה ושל המלכות שכינתא תתאה וכו"ל.

ועוד מצווה שתלויים בה יחודי זו"ן ואו"א.
בְּזִמְנָא דְּמַתִּיחְדִּין בְּזוּגֵיהוֹן - בזמן שישאל מתייחדים עם בת זוגם **בְּקְדוּשִׁין וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן** - בקידושין ושבע ברכות **דְּאֵינֻן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן** - שהם יחודם של זו"ן, כי חתן וכלה סוד ו"ה שבשם ועל ידי יחודם מעוררים לעילא יחוד קוב"ה ושכינתיה **בְּקְדוּשָׁה וּבְבִרְכָתָא** - בקדושה שמצד אבא סוד חכמה שנקראת קודש, ובברכה מצד אימא סוד ברכה שממנה הברכות, והיינו שמעוררים יחוד אבא ואימא להמשיך מוחין לזו"ן, ונמצא שמייחדים ד' אותיות הו"ה, **אַתְמֵר בְּהוֹן** - אזי נאמר בהם 'לא תקח האם על הבנים' כי זוכים והשכינה שורה עליהם, ואם לאו - ואם אינם מתייחדים בקידושין ובשבע ברכות, אזי מתקיים ח"ו 'שִׁלַּח תִּשְׁלַח' וכו' הרומז לב' שילוחין, של אימא עילאה ושל המלכות סוד ב' ההי"ן דהו"ה, וכו"ל.

וְאֵינֻן יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא בְּרִשּׁוּתָא ואינן ישראל בגלותא ברשותא **אַחְרָא** - וישראל הם בגלות ברשות אחרת, וסיבת הגלות היא, דְּכִדּ לֹא **מַתִּיחְדִּין בְּזוּגֵיהוֹן בְּקְדוּשִׁין וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן** - כי כאשר לא מתייחדים בבת זוגם על ידי קידושין ושבע ברכות **דְּאֵינֻן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן** - שעל ידי כן מעוררים יחוד עליון דזו"ן **בְּקְדוּשָׁה וּבְבִרְכָה** - בב' בחינות 'ברכה' ו'קדושה' שהם קידושין ושבע ברכות הרומזים ליחוד אבא ואימא אשר בו תלוי יחוד זו"ן, ועל ידי כן נשלמים ג' בחינות ב"ק - יחוד ברכה קדושה, ואולם כשאין עושים כן אזי מתהפכים כל אלו הג' בחינות ושורים עליהם להיפך, כי **בְּאַתֵּר דְּקְדוּשָׁה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹ מְסַבָּא** - במקום קדושה שורה עליהם טומאה **וּבְאַתֵּר דְּבִרְכָה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹ לְטוּתָא** - ובמקום ברכה שורה עליהם קלה **וּבְאַתֵּר דְּיְחֻדָּא שְׂרִיא עֲלֵיהוֹ פְּרוּדָא** - ובמקום יחוד שורה עליהם פירוד.

וְדָא גְרַם גְּלוּתָא לְשִׁכְנִיתָא - וכל העניינים הנזכרים, כאשר ישראל אינם מקיימים אותם כראוי זה גורם גלות לשכינה, **דְּאַתְתִּירָתָא מֵאַתְרָהָא** - שמתגרשת ומסתלקת ממקומה **וּמִקְנָהָ דְּאִיהִי יְרוּשָׁלַם** - ומהקן שלה שהיא ירושלים **הָדָא הוּא דְּקִתְיָב** - זהו שכתוב (ישעיה נ א)

'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּח אֲמַכֶּם' שגורמים הסתלקות השכינה, דהיינו **תְּרִין שְׁלוּחִין** - שני שילוחים וגירושים כנרמז בכתוב **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'** והיינו **חַד מִבֵּית רֹאשׁוֹן** - שילוח אחד מבית ראשון, שאז השתלחה אימא עילאה מאבא בסוד הפסקת יחוד הפנימי דאבא ואימא שעל ידו ממשיכים נשמות חדשות, **וְחַד מִבֵּית שְׁנִי** - ושילוח אחד מבית שני, שהוא שילוחה של המלכות נוקבא דז"א שנפלה וירדה ובטל יחוד זו"ן.

במאמר זה יפרש כי בפסוק 'שלח תשלח את האם' (דברים כב ז) נרמזה הסתלקות השכינה ח"ו כאשר אין ראויים לכך, ובדרושים דלקמן יתבארו כמה עניינים שבקדושה שקיומם כראוי ביראה ואהבה גורם השראת השכינה וביטולם ח"ו יגרום לסילוקה, והם. עסק התורה שבכתב ובעל פה, שמירת שבת בזכור ושמור, תפילין דראש וידי, מצוות מילה ונישואין על ידי קידושין כדת משה וישראל.

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא דְּבִכְתָּב - שבשעה שישאל עוסקים בתורה שבכתב שהיא בז"א סוד ו' דהו"ה, **וּבְאוּרִיתָא דְּבַעַל פֶּה** - ובתורה שבעל פה שהיא מלכות סוד אות ה', ולימודם הוא **בְּרַחֲמוֹ וְחִילוֹ** - באהבה ויראה שהם בחינות אבא ואימא סוד אותיות י"ה, אז **אַתְמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם (דברים כב ו) **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'** - שלא תילקח ותסתלק מעליהם השראת השכינה, כי מאחר שגורמים יחוד זו"ן ואבא ואימא ומחברים ד' אותיות הו"ה בשלמות, זוכים שהשכינה שורה עליהם בקביעות, **וּבְזִמְנָא דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּרַחֲמוֹ וְחִילוֹ** - ובזמן שאינם עוסקים בתורה שבכתב ובעל פה באהבה ויראה **אַתְמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם (שם פסוק ז) **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם'** כי מפרידים ד' אותיות ה' וגורמים הסתלקות השכינה ח"ו.

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל נִטְרִין שְׁבָתָא בְּזִכּוֹר וְשִׁמּוֹר - בשעה שישאל שומרים את השבת בזכור - בקידוש והבדלה, ובשמור - בשמירה מחילול שבת, ובכל דיני השבת במצוות עשה ולא תעשה, ומקיימים כל זאת **בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ** - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא, אזי ממשיכים על ידי זה מוחין מאבא ואימא לזו"ן ואזי **אַתְמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'** אלא השכינה שורה עליהם, ואם לאו ואם אינם שומרים כראוי **כְּתִיב בְּהוֹן** - כתוב בהם **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'** את האם' וגו', היינו **תְּרִין תְּרוּכִין** - שני שילוחים וגירושים, גירוש אחד של אימא עילאה הנפרדת ומשתלחת מאבא, שזה מחמת שאין שומרים השבת ביראה ואהבה שעל ידי כן נעשה פירוד באותיות י"ה סוד אבא ואימא, וגירוש שני של המלכות אימא תתאה הנפרדת ומשתלחת מז"א בעלה, וזה כאשר אין שומרים השבת ב'זכור ושמור' שעל ידי כן נעשה פירוד באותיות ו"ה, שהם זו"ן, ח"ו.

ובאותו האופן **בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִיחְדִּין לְקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּשְׁפִילִין דִּיד וּבִתְפִלִּין דְּרֹאשׁ** - בשעה שישאל מתייחדים קוב"ה ושכינתיה שהם זו"ן על ידי הנחת תפילין של יד שהיא המלכות, ותפילין של ראש שהוא לסוד ז"א, **בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ** - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא אותיות י"ה, **אַתְמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'** כי השכינה שורה עליהם ואינה מסתלקת מהם, ואם אינם מקיימים מצות תפילין כראוי נאמר בהם **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'** כנגד שני שילוחים וגירושים של אימא עילאה ותתאה, וכו"ל.

ובאותו האופן **בְּזִמְנָא דְּמִקְיִימִין** - בשעה שמקיימים **מִצְוַת בְּרִית מִלָּה וְאַעֲבִרֵן מִנִּיחוֹ עַרְלָה וְעִבְדִּין פְּרִיעָה** - ומעבירים מעליהם הערלה על ידי שכורתם לגמרי עור הערלה ועושים פריעה על ידי שמסירים ומסלקים העור

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא דְּבִכְתָּב וּבְאוּרִיתָא דְּבַעַל פֶּה, בְּרַחֲמוֹ וְחִילוֹ, אַתְמֵר בְּהוֹן (דברים כב ו) **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'**, **וּבְזִמְנָא דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּרַחֲמוֹ וְחִילוֹ, אַתְמֵר בְּהוֹן** (שם פסוק ז) **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם'**.

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל נִטְרִין שְׁבָתָא בְּזִכּוֹר וְשִׁמּוֹר בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ, אַתְמֵר בְּהוֹן **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'**, ואם לאו **כְּתִיב בְּהוֹן** **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'** וגו', **תְּרִין תְּרוּכִין**.

וּבְזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִיחְדִּין לְקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּתְפִלִּין דִּיד וּבִתְפִלִּין דְּרֹאשׁ בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ, אַתְמֵר בְּהוֹן **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'**, ואם לאו **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'**.

וּבְזִמְנָא דְּמִקְיִימִין מִצְוַת בְּרִית מִלָּה וְאַעֲבִרֵן מִנִּיחוֹ עַרְלָה, וְעִבְדִּין פְּרִיעָה, בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ, אַתְמֵר בְּהוֹן **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'**, ואם לאו **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם'**.

בְּזִמְנָא דְּמַתִּיחְדִּין בְּזוּגֵיהוֹן בְּקְדוּשִׁין וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן, דְּאֵינֻן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן בְּקְדוּשָׁה וּבְבִרְכָתָא, אַתְמֵר בְּהוֹן **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'**, ואם לאו **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'** וכו'.

וְאֵינֻן יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא בְּרִשּׁוּתָא אַחְרָא, דְּכִדּ לֹא מַתִּיחְדִּין בְּזוּגֵיהוֹן בְּקְדוּשִׁין וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן, דְּאֵינֻן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן בְּקְדוּשָׁה וּבְבִרְכָה, בְּאַתֵּר דְּקְדוּשָׁה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹ מְסַבָּא, וּבְאַתֵּר דְּבִרְכָה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹ לְטוּתָא, וּבְאַתֵּר דְּיְחֻדָּא שְׂרִיא עֲלֵיהוֹ פְּרוּדָא.

וְדָא גְרַם גְּלוּתָא לְשִׁכְנִיתָא, דְּאַתְתִּירָתָא מֵאַתְרָהָא וּמִקְנָהָ דְּאִיהִי יְרוּשָׁלַם, הָדָא הוּא דְּקִתְיָב (ישעיה נ א) **'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּח אֲמַכֶּם'**, **תְּרִין שְׁלוּחִין 'שִׁלַּח תִּשְׁלַח', חַד מִבֵּית רֹאשׁוֹן, וְחַד מִבֵּית שְׁנִי**.

'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּח אֲמַכֶּם' שגורמים הסתלקות השכינה, דהיינו **תְּרִין שְׁלוּחִין** - שני שילוחים וגירושים כנרמז בכתוב **'שִׁלַּח תִּשְׁלַח'** והיינו **חַד מִבֵּית רֹאשׁוֹן** - שילוח אחד מבית ראשון, שאז השתלחה אימא עילאה מאבא בסוד הפסקת יחוד הפנימי דאבא ואימא שעל ידו ממשיכים נשמות חדשות, **וְחַד מִבֵּית שְׁנִי** - ושילוח אחד מבית שני, שהוא שילוחה של המלכות נוקבא דז"א שנפלה וירדה ובטל יחוד זו"ן.

הנה למדנו שעל ידי קיום המצוות והעניינים הנזכרים כראוי גורמים יחוד ז"ו וא"ו, ואם אין ישראל מקיימים אותם כראוי גורמים ח"ו פירוד וריחוק בין אבא ואימא וגלות לשכינה, ועתה יפרש שכמו כן נגרמת גלות גם ל"א בעלה דמטרוניתא שאף הוא מוכרח לנווד ממקומו בעקבות השכינה לשומרה בגלות.

וְאִי תִּימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶתְתַּרְף עִמֶּיהָ - ואם תאמר שהקב"ה

דהיינו ז"א אינו מתגרש עם השכינה,

בְּגִין דָּא אִמְר קָרָא - לפיכך אמר הכתוב

(משלי כז ח) **כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קֶנֶה** - כשם

שהשכינה הנקראת צפור נודדת מהקן שלה

בעבור ישראל, **כִּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ** -

כמו כן גם האיש שהוא ז"א בעלה, נודד

ממקומו **בְּגִין לְנִטְרָא לֵה בְּגִלוּתָא מִרְשׁוֹ**

נוֹכְרָאָה - כדי לשמור אותה בגלותה מרשות

נכרי, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב

(ישעיה מב ח) **אֲנִי ה'** - סוד ז"א קדישא

הוּא שְׁמִי וּבְכוּדִי - המלכות שהיא בחינת

'שם' ו'כבוד' שלי **לְאַחֵר לֹא אֶתֵּן וְגו'**, ויש

לפרש, מהו **לְאַחֵר** דָּא אֵל אַחֵר דָּא

סמא"ל - 'לאחר' זה 'אל אחר' שהוא ס"מ

המבקש לאחוז במלכות, ומה שכתוב בהמשך

הפסוק 'ותהילתי לפסילים' **אֵלִין מִמֶּנּוּ**

דַּעַל שְׁבַעִין אוּמִין - אלו הממונים שעל

שבעים האומות, כי לכל אומה שר שלה.

וּבְגִינָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא - ובעבור

השכינה השרויה בגלות, הקדוש

ברוך הוא, דהיינו ז"א, **אִיהו** - הוא בבחינת

(שיה"ש ז ו) **מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרֶהֱטִים** דהיינו,

אִיהו אֲסוּר עֲמֵהוּן בְּתַפְלִין דְּרִישָׁא -

הוא אסור וקשור עם השכינה ועם ישראל על

ידי קשר תפילין של ראש דְּאִינוּן פֶּאָר

דְּרִישָׁא - שהם הפאר שעל ראשו של ז"א

הנקראת תפארת, והטעם שנקראו התפילין

'רהטים' לפי **דַּתְפְּלִין דְּרִישָׁא אִינוּן בְּאֵתֵר**

דְּרֶהֱטִי דְמוֹחָא - שתפילין של ראש מקומן

כנגד חללי המוח, ולכן יש בהם ארבע בתיים

כנגד ד' חללי המוח שבהם ארבעה מוחין,

וְדָא אִיהו אֲסוּר בְּרֶהֱטִים - זהו סוד

שנאמר בז"א שהוא מלך אסור ברהטים, כי

הוא קשור עם השכינה וישראל על ידי תפילין

של ראש שמונחים כנגד חללי המוח.

וְאִיהו חֲבוּשׁ עֲמֵהוּן בְּתַפְלִין דִּיד בְּקֶשֶׁר

שֶׁל יָד - והוא גם קשור עמהם

בתפילין של יד, על ידי הקשר של תפילין של

יד שהוא היסוד דז"א המתחבר עם מלכות

רחל, **וְדָא הוּא דְכְּתִיב** - וזהו שכתוב (יחזקאל

כד יז) **פֶּאָרֶךְ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ** והיינו שהכתוב

אומר זאת כביכול לשכינה, פארך דהיינו ז"א

בעלה דמטרוניתא הנקרא פאר, הוא חבוש

ואסור בגלות, עליך דהיינו בשבילך כדי לשמור

אותך בגלותך יצא אף הוא בגלות. **וּבְגִין**

דְּאִיהו חֲבוּשׁ עֲמֵהוּן בְּגִלוּתָא - ולפי שהוא

חבוש ואסור עמנו ועם השכינה בגלות, לכן

אֶתְמַר בִּיה - נאמר בו (ברכות ה:): **אֵין חֲבוּשׁ**

מִתִּיר עֲצֻמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִין כי אין

ביכולתו כביכול להתיר עצמו מהגלות, אלא

ישראל על ידי מעשיהם הטובים הם יכולים

להוציא את השכינה וקוב"ה מהגלות,

וּשְׂכִינָתָא אִיהִי בֵּית הָאֲסוּרִין דִּילִיה -

והשכינה היא בית האסורים שלו, כי **בְּגִין רְחִימוֹ דִּילֵה אִיהו אֲסוּר בָּה** - בגלל

אהבתו אליה הוא אסור וקשור בה, **וְרָזָא דְמֶלֶךְ** - וסוד הדבר נמצא בפסוק (שיה"ש א

ג') **צִרֹר הַמּוֹר דּוֹדִי לִי** היינו שהשכינה אומרת על ז"א בעלה שהוא כצורר של בשמים הצרור עם האדם לבשמו, כן דודה קשור עימה לבשמה ולהמתיק דיניה, וזה **בִּין שְׂדֵי יִלִּין** היינו שגם בזמן הגלות שנמשלה ללילה הוא שרוי עימה.

וּבְגִין דָּא - ומפני שאין ז"א נפרד מהשכינה ותמיד הוא קשור עימה, לכן **מֵאֵן דְּבַעִי**

לְאַשְׁגָּא לְמִלְכָּא - מי שרוצה להשיג את

המלך הוא ז"א, **לִית לִיה רְשׁוֹ לְאַשְׁגָּא לִיה**

אַלָּא בְּשְׂכִינָתָא - אין לו רשות להשיגו אלא

על ידי השכינה, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו

שכתוב (ירמיה ט כב) **אֵל יִתְהַלֵּל וְכו'**

ומסיים הכתוב **כִּי אִם בּוֹזֵאת וְגו'** זאת היא

המלכות ורק בה ראוי להתהלל, דהיינו רק

כשזוכה על ידי עבודתו לחבר וליוחד את

המלכות הנקראת 'זאת' עם ז"א בעלה, בעניין

זה לבד יש להתהלל, ולכן גם **אַהֲרֹן כֹּד**

עָאֵל לְקֹדֶשׁ קֹדְשִׁין בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי -

אהרן הכהן כאשר נכנס לקדש הקדשים ביום

הכיפורים, **בָּה** - דהיינו בשכינה הקדושה, בה

ועל ידה **הָיָה עָאֵל** - היה נכנס לשם, לאחר

שתיקנה, **דְּכְתִיב** - כמו שכתוב (ויקרא טז ב-ג)

ו'אל יבא בכל עת אל הקדש' אלא **בּוֹזֵאת**

יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ היינו רק במלכות

הנקראת 'זאת', והיא בחינת 'עת', **דְּאִיהִי** -

שהיא זו שנאמר עליה (תהלים קיט ככו) **עֵת**

לַעֲשֹׂת לָהּ היינו שצריכים לעשות ולתקן

את השכינה הנקראת 'עת' בעבור שתהיה

ראויה לייחוד עם ז"א הנקרא הו"ה, ועל כן

נאמר לאהרן שלא יבוא בכל עת, אלא רק

אחר שתקן המלכות והכינה כראוי ואז

בכוחה נכנס לקדש הקדשים.

וממשיך לדרוש במעלות השכינה הנקראת 'זאת' וכל העניינים התלויים בה.

וּמִשָּׁה בְּגִינָה אֶתְקִיִּים בְּעֻלְמָא - ומשה

בשבילה התקיים בעולם, היינו

בזכות שדבק בשכינה לפני מותו נחשב

כאילו לא מת אלא נשאר חי וקיים ומאיר

לנשמות ישראל, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו

שכתוב (דברים לג א) **וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר**

וְגו' היינו שמשה בירך את ישראל מכח

השכינה הנקראת זאת, שהיה משה דבוק

בה, **וּבָה עֲבִיד עֲשֹׂר מִכְתָּשִׁין לְפָרְעָה**

- ובכוחה עשה והביא בציווי ה' עשר מכות

על פרעה, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו

שכתוב (שמות ט טז) **וְאוֹלָם בַּעֲבוּר זֹאת**

הַעֲמַדְתִּיךָ כדי שתכיר ותדע את המלכות

הנקראת זאת שהיא המלכה אותך.

וַיַּעֲקֹב בְּגִין דְּהוּה יָדַע דְּכָל רַעוּתָא

דְּמִלְכָּא בָּה - ויעקב בשביל שהיה

יודע שכל רצונו של המלך הוא בה, **מִנִּי**

לְבָנוֹי עֵלָה - ציוה את בניו עליה **דְּלָא**

יַעֲלוּן קֳדָם מִלְכָּא אֵלָא בָּה - שלא יכנסו

בתפילתם לפני המלך הקב"ה אלא בה, דהיינו

על ידי דבקות בשכינה, **וְכָל שְׁאֵלְתִין**

דְּלָהוּן בְּצֻלוֹתִין וּבְעוֹתִין לְמִלְכָּא דִּיהוּן

בָּה - וכל השאלות שלהם בתפילות

ובבקשות למלך ב"ה שיהיו על ידה, **הָדָא**

הוּא דְכְּתִיב - זהו שכתוב (בראשית מט כח)

וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם וְגו' היינו

שדברי יעקב לבניו היו בענין השכינה הנקראת זאת, שיהיו כל תפילותיהם

ובקשותיהם על ידי השכינה.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >
ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים